U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **I. K.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2010, č. j. OAM-468/VL-18-K02-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2011, č. j. 28 Az 29/2010 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného vycházelo ze skutečnosti, že stěžovatel uváděl v průběhu řízení rozporuplné skutečnosti. Země původu stěžovatele (Ukrajina) je navíc destinací, kde nehrozí to, co uváděl stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud závěry žalovaného svým rozsudkem potvrdil.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li

kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sb. NSS pod č. 933/2006.

V projednávané věci stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s., brojí tedy proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu správním orgánem a proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. namítá stěžovatel, že se správní orgán během řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostatečně zabýval zjištěním skutkové podstaty věci. Navíc není pravda, že by stěžovatel vypovídal v různých fázích správního řízení rozdílně a vnitřně rozporně. Rozpory nejsou natolik zásadní, aby způsobily celkovou nedůvěryhodnost výpovědi stěžovatele. Na žadatele o azyl navíc nelze klást přísná měřítka, co se týče prokazování svého životního příběhu v zemi původu. Řadu skutečností prokázat nelze. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle písm. d) výše uvedeného ustanovení s. ř. s. pak stěžovatel shledává v tom, že se krajský soud nedostatečně zabýval stěžovatelovými obavami o život a bezpečnost.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že na námitky prezentované v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, je třeba poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje k míře přezkumu žalobních námitek. Krajský soud zde uvedeným požadavkům dostál, a tedy jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Ostatně sám stěžovatel se závěry krajského soudu obsáhle polemizuje právě v kasační stížnosti. Dále je třeba poukázat na judikaturu týkající se šíře přezkumu obecně formulovaných žalobních bodů. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje právě k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek.

K námitkám nedostatečně zjištěného skutkového stavu před správním orgánem zdejší soud poukazuje také na řadu svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, je uvedeno, že ze zákona o azylu lze dovodit, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu (mezinárodní ochrany) jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle citovaného rozsudku má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

Konečně pokud jde o nedůvěryhodnost osoby stěžovatele, je v tomto směru opětovně třeba poukázat na stěžejní postavení výpovědi a pohovorů se žadatelem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, č. j. 2 Azs 3/2010 - 108, www.nssoud.cz). V daném případě však stěžovatel v žádosti a následných pohovorech uváděl skutečnosti rozporné (několik nepřesností ohledně hnutí Varta Ruchu, nereálná doba jeho zaměstnání aj.), azylově zcela nerelevantní (jeho situaci na počátku devadesátých let, příběhy o jeho příbuzných ze čtyřicátých let apod.) a konspirační teorie (havárie letadla polského prezidenta v Katyni je prezentována jako atentát). Věcný a logicky i chronologicky konzistentní příběh, který by bylo možné blíže porovnat se zprávami o zemi původu, stěžovatel neprezentoval v žádném stádiu řízení. Rozpor ve výpovědích žadatele o mezinárodní ochranu, vágní odpovědi a jiné lavírování již bylo mnohokráte předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem. Tady je možno poukázat např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, či rozsudek ze dne 1. 4. 2009, č. j. 2 Azs 5/2009 - 113, oba viz www.nssoud.cz. Také v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti a nekonkrétnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Azylově relevantní pak jistě nejsou ani potíže se soukromými osobami, které stěžovatel v různých náznacích zmiňoval před správním orgánem. Otázkou vyhrožování ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny viz www.nssoud.cz. K námitce týkající se legalizace pobytu (stěžovatel mj. uváděl, že chce získat azyl, aby mohl provozovat živnost v ČR) Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. ve Sb. NSS pod č. 397/2004.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Advokát požádal o odměnu za jeden úkon právní služby. Soud ověřil ze spisu, že tento úkon (doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2011) advokát skutečně učinil, a proto určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní

tarif). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu